

ὀφθαλμούς της, οἵτινες τὰ πάντα ἐχάριζον καὶ ὅμως τὰ πάντα ἠρ-
νοῦντο· ἔλαβεν εἰτα τὸν βραχιονά του καὶ ἐβάδισεν ὀλίγα τινα
βήματα εἰς τὰ ἔμπροσ.

Τὴν στιγμήν ταύτην ἐτρίζαν εἰς τὸ πλάγιον μέρος οἱ κλάδοι
καὶ διὰ μέσου τῶν διασπασθέντων φυλλωμάτων ἐφάνη τὸ ἀδιγ-
γανοειδὲς πρόσωπον τῆς Καρμελίτας μὲ τὴν κατὰμαυρον καὶ πυκνὴν
κόμην.

«Α, ἂ! Νὰ ἰδῆτε τί φέρνω!» ἐφώναζε γελῶσα καὶ σκιρτῶσα
ὕπὸ χαρᾶς, καὶ πλησιάσασα ἔδωκέν· εἰς τὴν θείαν τῆς Μερτσέδες ἐν
τριφύλλιον μὲ τέσσαρά φύλλα εἰσπύσα «Διὰ σέ!»

«Ὅτε ὁ Καϊῦ καὶ ἡ Μερτσέδες ἀνέβησαν ἐπὶ τοῦ γηλόφου, ἡ
Καρμελίτα ἦτις ἐξέμει-
νεν ὀλίγον τι ὀπίσω,
ἀσχολουμένη εἰς τὸ νὰ
δέσῃ μίαν λυθείσαν
ταινίαν τοῦ ὑποδήματος
της, ἐφώναζε: «Θεῖα,
πάσε με.» Καὶ ὁρμή-
σασα ταχεῖα ὡς ἄκτις
ἡλίου εὐρέθη εἰς τὰς
ἀγκάλας τῆς Μερτσέδες,
ἣτις εἶχεν ὑποκλιθῆ μὲ
τεταμένους τοὺς βρα-
χιόνας ὥπως ὑποδεχθῇ
τὸ κοράσιον.

«Αὐτὸ ἐδῶ ἀνήκει
εἰς ἐμέ! Αὐτὸ εἶνε τό-
σον ἰδικόν μου ὅσον
καὶ ἰδικόν σου, Καϊῦ!»
ἐψιθύρισεν ἡ Μερτσέ-
δες, πιέζουσα πρὸς τὸ
στήθος της τὴν Καρμε-
λίταν μετὰ σφοδρότητος
ἄμα καὶ τρυφερότητος.
«Ὡ, ἄφησέ το μαζὶ μου,
ἐν ὅσῳ ζῶ! ἄφησέ μου
το, Καϊῦ!» προσέθηκε
καὶ κρύφια δάκρυα ἐ-
πιπτον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς
τοῦ παιδίου.

Ἐπὶ λυθὲν βροχε-
ραι ἡμέραι καὶ ψυχρός,
ἂν καὶ ἦτο ἰούλιος μῆν.
Οἱ διάδρομοι ἐν τῷ ἀν-
δρῷ εἶχον μετατρέψῃ
σχεδὸν εἰς τέλματα.
πανταχοῦ ὑγρασία καὶ
λάσπαι.

Εἰς τοὺς τοίχους
τῶν σιτοβολώνων καὶ
τῶν ἄλλων διὰ τοὺς ἐρ-
γάτας οἰκοδομημάτων
ἐσχηματίζοντο φυλκται-
νοειδῆ ὀγκώματα καὶ
ἀπεσπᾶτο ἡ ἀσβεστός καὶ τὸ κονίαμα, ἐν δὲ τῇ ἐπαύλει ἡ ὑγρασία
εἰσέδυσεν ἀπὸ τῆς στέγης διὰ μέσου τινῶν ἠραιωμένων κεράμων καὶ
ἡ ὀροφή ἔσωθεν ἐν τῷ πρώτῳ πατώματι ἐδείκνυν αἰφνης κιτρινό-
χρουν τι ἰχνογράφημα, ὅπερ δὲν ἐποιήθη βεβαίως ὑπὸ χειρὸς ζω-
γράφου.

Βροχή, ῥαγδαία βροχή καὶ θύελλα, ἦτις ἀπέσπα ἀπὸ τῶν δέν-
δρων τὰ φύλλα, ἐκοίλαινε τὸ ἔδαφος ὑπὸ τοὺς στάζοντας σωλήνας
τῶν ὀροφῶν, περιεκύκλωνε τοὺς ὑψηλοὺς σωροὺς τῆς κόπρου μὲ
μικρὰς λίμνας καὶ μετεποίει αὐτοὺς εἰς νήσους, ἐπότιζε τὰς ἀχυρο-
σκεπεῖς ἀποθήκας μὲ διαπεράσιτον ὑγρὸν, καὶ μετέβαλε τοὺς δια-
δρόμους τοῦ κήπου καὶ τοῦ ἀνδρήρου, τὰ χλοερὰ ἐδάφη, τὰς πρασιάς
καὶ τὰς μικρὰς πλατείας εἰς τέλματα καὶ ἔλη.

Ἐν τῷ μικρῷ παρὰ τῇ ἐπαύλει δάσει ἔκειντο ὑπὸ τῆς κατα-
γίδος καταβληθέντα δένδρα καὶ συντεθραυσμένοι κλάδοι· ὁ ἀνεμος
ἐπέρα καταστρεπτικὸς διὰ τῶν βεβρεγμένων φύλλων, ἐσάριζε διὰ
τῶν ἀκουσίως κλινουσῶν καὶ αὐδῖς ἀνορθοῦμένων κορυφῶν τῶν

νεαρῶν δένδρων καὶ ἐδέρριζεν οὐ μόνον ἀδένῃ καὶ ἄρρωστα ἀλλὰ
καὶ ὑγιῇ αὐτῶν μέρη ἐν τῇ ἀγρίᾳ ὀρμῇ του. Ἐν ταῖς ἄλλοτε ἀνύ-
δροις καὶ ἀπεξηραμέναις τάφροις ἐκελάρυζον ἀρτιγέννητοι πηγαί,
αἵτινες ἤδη ἐξήρχοντο ἐκ τῶν κοιτῶν καὶ διαχεόμεναι ἀνὰ τοὺς
λειμῶνας ἐπλημύριζον τὰ πάντα.

Τὰ κτήνη, μεθ' ὑπομονῆς ἀνδιστάμενα πρὸς τὴν πλαγίως
καθορμῶσαν βροχὴν, ἴσταντο συνεσιτωμένα ἐπὶ τῶν ἀγρῶν, μὲ
κεκλιμένας τὰς κεφαλὰς· διάβροχοι καὶ παγωμένοι περιέμενον
ῥοσάτως καὶ οἱ φερβόμενοι ἵπποι ἐν σιγῇ καὶ νωθεῖα τὸ πέρας τοῦ
ἕτερου.

Ἄλλ' ἐκάστη νέα πρωτὰ ἐδείκνυε πάλιν τὸν ὑπόμαυρον, ἄχρουν,
τὸν ὀπισθεν πυκνῶν
καὶ βαρέων καλυμμά-
των ἀπαισία κρύπτοντα
οὐρανὸν καὶ ἀπεστέρει
τὰ ἄψυχα ἀντικείμενα
ἐν Δρόννιγχοφ πάντων
τῶν θελητῶν ἐκεί-
νων, ἅτινα παρέχουσιν
εἰς τὴν ἄψυχον φύσιν
αἱ φραιά, διαυγεῖς, εὐ-
ήλιοι ἡμέραι.

Ἡ κακοκαρία αὕτη
ἐπῆλθεν ἤδη ἀπ' ἧς
ῥας ὁ Καϊῦ ἐπέστρε-
ψεν ἐξ Ἀμβούργου, τὸ
δὲ ἀπελπιστικὸν χρῶμα,
ἐν ᾧ περιεκαλύπτετο ὁ
οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ ἡδύ-
νατο εἰς πᾶν ἄλλο νὰ
συντελέσῃ ἢ εἰς τὸ νὰ
φραδρύνῃ τὴν καὶ δι'
ἄλλας αἰτίας, καὶ διὰ
τὴν ἀποχώρησιν ἀπὸ
τῆς Μερτσέδες τεθλιμ-
μένην ψυχὴν του.

Πρὸς τοὺτους καὶ
αἱ ἐν τῷ μεταξὺ χρόνῳ
ἀφιχθεῖσαι ἐπιστολαὶ
ἀνῆγγελλον δυσἀρε-
στοὺς εἰδήσεις. Ἡ ἐν
Λονδίῳ φίρμα εἶχεν
ὑποστῇ ἀπροσδόκητόν τι-
να ἀπώλειαν, καὶ ἄλλαι
δὲ ζημίαι ἐφαίνοντο ἐπι-
κεῖσθαι ἐνεκα τῆς πτώ-
σεως τῶν χρεωγράφων.

Ὁ Καϊῦ οὐδέποτε
ῥομίζει περὶ τῶν οἰ-
κονομικῶν του. Οὐδ'
αὕτη ἡ Κλεμεντίνα
Ἰουλίᾳ ἐγίνωσκεν ἀκρι-
βέστερόν τι περὶ τοῦ με-
γέθους τῆς περιουσίας
του. Ἀλλὰ περὶ μικρῶν
ἀποτυχῶν καὶ δυσ-

ρέστων συμβάντων πάντοτε ἀνεκοῖνον αὐτῇ τὰ δέοντα μετὰ φιλικῆς
συγκαταβατικότητος. Οὕτω ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλίᾳ ἔμαθε καὶ τὴν φορὰν
ταύτην τὰς δυσἀρέστους εἰδήσεις, αἵτινες ἐρυτιδοῦν τὸ μέτωπον τοῦ
ἀνδρός. Ἐτόμαζεν ὅτε ἤκουσεν παρ' αὐτοῦ τὸ μέγεθος τῆς ζημίας,
ἦτις προεκληθῇ διὰ τῆς χρεωκοπίας ἐμπορικοῦ τινος οἴκου ἐν τῇ
Νοτίῳ Ἀμερικῇ.

»Πρέπει νὰ κάνουμε οἰκονομία. Ἐν γένει εἰμποροῦμε πολλὰ
πράγματα νὰ μεταρρυθμίσωμεν οἰκονομικώτερον. Εἰσαί πάρα πολὺ
καλὸς, Καϊῦ, καὶ πάρα πολὺ γενναιόδωρος. Κανείς δὲν σοῦ εἶνε
εὐγνώμων δι' ὅσα κάνεις· καὶ τοιαῦτα δυστυχήματα μᾶς ὑπενθυμί-
ζουν ἐν τοῖσις ὅτι πρέπει πρωτίστως νὰ φροντίζωμεν διὰ τὸν ἑαυ-
τὸν μας.»

«Ὁ Καϊῦ δὲ ἠδωχάριστετο περισσότερο, ἂν ἡ σύζυγός του
μετεχειρίζετο γλυκεῖς, τρυφεροὺς λόγους ὥπως ἀποσοβῇ ἐκ τοῦ
νοῦ του τὰς θλιβεράς σκέψεις καὶ μερίμνας. Ἡ ὀλονὲν σφοδρό-
τερον προτεινόμενη καὶ ὑπερασπιζόμενη οἰκονομία καὶ φειδωλία

ΟΝΕΙΠΕΥΟΜΕΝΗ Εἰκὼν ὑπὸ August Wolff.